

מוכרין יציאת מעדדים

ומטה זהה רעה את צאן יתרו חתנו כהן מרים וניגג את העזן אחר המדבר ויבא אל הדר האלהים חזרה; וירא מלפני יהוד אלייו בלבת את מטרון הסנה וירא והבה הסנה בער באש והסנה איננו אבל; ויאמר משה אסורה נא ואראו את הומרה הגדולה הזאת לא יבער הסנה; וירא יהוד כי סר לדראות ויקרא אליו אליהם מטער הסנה ויאמר משה יאסר והומרה הנני; ויאמר אל תקרב להלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר ארעה עומר עליו אדמתן קוטש הוא; ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברודם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה פניו כי יראה מהבאים אל האלוהים; ויאמר יהוד ראה ראיינו את עמי אשר במצרים ואת עיקתם שמעוני טפוני וגשו כי יוציאו את מכבים; ואדר לheckיל מיד מזרים ולהעלתו מן הארץ והזה אל ארץ מובה ורוחבה אל ארץ זבתת אלב וזבש אל מקום המכני והחתי והאמרי והפרוי והחווי והיבוס; ועיטה הנה עצקה בני ישראל באה אלי וגם דראיזין את הלהוח אסר מצרים לחעים אתם:

2. ויאמר משה אל האלים הנה אנבי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלוחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אמר אלהים ויאמר אלהים אל משה אתה אשייר אתה ייאמר כה תאממי לבני ישראל אתה שלוחני אליכם

3. זען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקלי כי ואמרו לא נראה אלק' י'ודו: ויאמר אליו י'ודו מה זה וזה בידך ויאמר משה: ויאמר ה' שליכת' ארצה וישליך ארצה וייה לנו חותם מפניו: ויאמר י'ודד אל משה שלח י'ודך ואחו בונבו וישלח י'וד ויחוק ב' ויהי למתה בכפו: לטען יאמינו כי קראת אליך י'וד והוד אלהי אבתם אלהי אברהום אלהי יצחק ואלהי יעקב:

ויאמר משה אל יהود כי ארכני לא איש דברים אנכי גם מתחמל גם משלשים גם מאה דברך אל עבדך כי כביך פה וככבר לשון אמרנו: ויאמר ייְהוָה אלייו מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם אֲוֹ מַיִּשְׁוָם אַלְמָן אֲוֹ חַרְשָׁן אֲוֹ פְּלַקְנָן אֲוֹ עַזְרָן
галְאָאנְבָּן יְהוּדָה: ועתה לך ואנכי אהיה עם פְּנֵיךְ ותחריתיך אשר תרברב:

ואמור כי אורי שלוח נא ביר תשלוח: וזה אף יוזר במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלו ירעשו בו דבר ידבר וזה וגם הנה הוא יצא לקראותך ודרך ושמה בלבו: וברת אליו ושמת את הדברים כמי ואנכי אהיה עם פך ועם פח' והorthy אתכם את אשר תעשון: ודבר חטא לך אל העם והוא הוא יוציא לך לפה ואם מרבוב לך לאלהים: ואת המטה מה תה בירך אשר תעשה בו את האתת:

בכך – ניל מי קלהה רגיל לטלות, וטול להאת. דניר היל ניל לחיל אמתה לטלות, ערין טווי להכינית נלוי ולבאות געלאט לטעות, יא לא עטנטט געלאט.

תורגם יונתן בן עוזיאל אמר בישר חומר מון קדרמן כי, שלח כדרון שליחותך ביד פנחס דחמי למשתלה באסוף יומיא [– אמר משה בבקשה, ברכות רחמים ר']: שלחה את שליחותך ביד פנחס הראו להיות שלוח באחרית הימים].

לט"ז", נספּה מִיעוּד לְקַיֵּם עֲמוֹד בָּ' לְמִתְּחִילָה וְאַתְּ מִתְּחִילָה. רכוביך ניכָה "תְּהִלָּה גְּדוּלָה", וכן נפנמה: "נִתְמַחוּ לְתַהֲנוּלָה".

במצורנו רזה (וילנא) פרשה א' ד"ה טו ד"א יפקד
אר' שמואל בר נחמני שבעה ימים היה מפתחו הקב"ה שילך בשליחותו והיה אומר לו (שמות ז) שלח
נא ביז' תשלח לא איש דברים אנחנו גם מתמלול גם משלansom הרוי ז' ימים לאחר זמן פ"ס'ו הקב"ה והלך
בשליחותו ועשה כל אותן הנשים על ידו

זכריה פרק ט

גiley מאד בת ציון הריעי בת יושלם הנה מלכ' יטוא לך צדיק ווועש הוּא עני ורכב על חמור ועל עור בן אתנות: והכורת רכב מאפרים וסוס מיזחלם וכורתה קשת מלחה ודבר שלום לגנים ומשלו מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ: גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבוה אין מים בו: שוט לבצון אסירי התקווה גם היום מגיד משנה אשיב לך:

לט"ז

גס למ – מוקע עטמ, כמו קסוט לילק וווקע, כי גלס כליקן כי נטלתי לכל נעליל וגס עטמ מגלוות בכל קלחט עכקוו בתוכה: גלס צלייך – צולות דס לנילט קומלע געליכס בסאי' אַת דס סנלית לקל כלת; קלחתוי לקליק – מו גאלטה:

יקרא רביה פרשה ז [ה]

אמר להו הקב"ה גם את בדם בריתך (זכריה ט, יא). ذכרתי אותו הדם שבטי בשביל כן שליחות אסיריך מבור אין מים בו

גמרה תניא, אמר להם בן זoma לחכמים: וכי מזכירין יציאת מצרים למות המשיח? והלא כבר נאמר: [ורמייה כ"ג] הנה נמיים באים נאם ה' ולא יאמרו עד ח' ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים, כי אם ח' ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארץ אשר הדוחטים שם - אמרו לו: לא שתעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכיות עיקר, ויציאת מצרים טפל לו. יצאנו בזאת אמר: [בראשית ל"ה] לא יקרה שマー עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמר. לא שיעקר יעקב ממקומו, אלא ישראל עיקר ויעקב טפל לו;

הgoalah גשנתה היא הולפת. גאלת מצרים וגאלת-העמידה השלהמה היא פעולת אחת שאינה פסקת, פעולה היד תחזקת והזרע הנטויה, אשר החלה במצרים והיא פועלת את פעולותיה בכל המסבות. משה ואליהם גואלים הם לגאולה אחת, המתחיל וגואלה, הפוגה ותחותם הם ייחד ממלאים את החביבה. ורוח ישראל מקשיב הלא את קול החנויות של פעולות וגאולה, ההולכות מכל המסבות עד מלא אמיות קרן היישועה במלאה וטובה.

(אליאס, תמיון אמריאן, נ)

הgoalah מוטבעת היא בטבע ישראל. תיא חותם פנימי, גם את בדם בריתך שליחתי אסיריך מבור אין מים בו". משה מאיר את אוֹר התורה ואליהם – את אוֹר הטבע היישראלי הנקיה, קדושת הברית, המקנא לברית, מלאן הברית. באבות מתגבר אוֹר התורה, בנינים – אוֹר הטבע היישראלי הקדוש, זהה יוצץ באחרית הימים בחרבורם, "וְהשִׁבֵּב לְבֵב אֲבוֹת עַל בְּנִים וְלְבֵב בְּנִים עַל אֲבוֹת", ומשה ואליהם ייחברו יהוד באומה ובכל אמד מישראל בפני עצמה, "מיד אֶבְיוֹר יָעַקְבּ מֵשֵׁם דָּוּתָא אַכְן יִשְׂרָאֵל", – "אָב וּבֹנֵן דְּבִית יִשְׂרָאֵל".

(ט, ט)